

Geopolitika

(geostratégia és Magyarország külpolitikája)

I. A magyarok egy ázsiai eredetű nép, amely az utolsó népvándorlás után került Európa peremterületére. Nem tartozik sem a germán, sem a latin nyelv alapú, sem a szláv nyelvű népek közösségébe – ez így szerepel, szinte mint kiközösítő vádirat, minden nyugat-európai állam tankönyvében.

Ugyancsak a tankönyvek agyonhallgatják, hogy a magyarok szinte minden európai néppel keveredtek, így a germánokkal, szlávokkal, zsidókkal, és Európában ugyanolyan etnogenezisen mentek végig, mint a többi nép, etnikum. A magyarok Európának a keresztény valláshoz, kultúrához, szokásokhoz legjobban ragaszkodó népe. A spanyolokkal, lengyelekkel, oroszokkal együtt. A téves, felemás, hazug, közszájon forgó ideológiával továbbra is számolni kell, mert bármikor elővehető és felhasználható. Ma is elszánt harcot kell vívni a magyarok eredeti és európai értékeinek a megtartásáért – és a megmaradásáért. A demokrácia nem a politikai intézményekben, hanem a fejekben, az ideológiában kezdődik, és csak azután folytatódhat az előzőekben.

II. A geopolitika meghatározó elemének a gyökere Európában a Római Birodalom bukásáig és a népvándorlások koráig nyúlik vissza. Minden ma Európában élő etnikum ekkor foglalta el a mai helyét, ha történt is elmozdulás, az kismértékű volt, és a peremet érintette, nem az etnikai magterületet. A XVIII. századtól kezdve ezekben a térségekben alakultak ki a nemzetállamok, s ez a XIX. század végéig be is fejeződött a szigorú határok meghúzásával.

Közép- és Kelet-Európában az említett folyamat nem játszódott le ilyen kristálytisztan formában, ezért ezek a földrajzi térségek az első és a második világháború színterévé változtak – a nyugati nagyhatalmak akaratából kifolyólag.

Ezek a nyugati nagyhatalmak továbbra is azon ügyködnek ebben a földrajzi térségben, hogy állandó regionális háborúkat szítsanak. Fenntartják a politikai feszültség légkörét és a nemzeti szembenállás veszedelmét.

III. A geostratégia szűkebb értelmű a geopolitikánál, s ezért ennek a részeként kezeljük.

A geostratégia egy etnikumnak, nemzetnek, nemzetállamnak arra irányuló törekvése, hogy:

– az úgynevezett „ősinek” tekinthető, államhatárral védett területét mindenekelőtt megtartsa, és ezen a területen a népesség létfenntartásához szükséges eszközöket önerőből előteremtse és biztosítsa:

a) a termelésben
b) a népesség igény szintjének növeléséhez (az életmódban és a kultúrában)

– biztosítsa az akadálytalan kereskedelem és szolgáltatások lebonyolítását;

– az életmódot és kulturális lehetőséget a saját területén a fejlett népek mércéjével mérje.

IV. Ezzel szemben a külpolitika a geopolitika állandóan változó, rendkívül mobilis része, amely elsősorban:

1. a világ (és ezen belül Európa) sorsát eldöntő nagyhatalmak

- politikai akaratától
- az egymás közti katonai és
- gazdasági erőviszonyaitól függ.

2. függ külön-külön minden egyes szomszédos állam

a) együttműködő vagy
b) dominanciára, hegemoniára vonatkozó, nyíltan kimutatott vagy jól titkolt nemzeti programjától, mindenkor valamelyik nagyhatalom pártfogására támaszkodva.

3. függ a regionális államszövetségek együttműködésétől a nemzeti programjaik megvalósí-

tásában, vagy ezek szembenállásában (ezek létrehozása mögött, amelyben ott vannak a nagyhatalmak).

A külpolitika világ- és nemzetbiztonsági szempontból lehet:

1. védekező (a geostratégiát segítő)
2. agresszív, támadó, hódító:
 - a) mind a nagyhatalmak
 - b) mind az egyes nemzetállamok szintjén

Lássuk, hogy tükröződik ez a magyarság sorában:

V. Árpád fejedelem Anonymus szerint a magyar törzset és megszámlálhatatlanul sok más népet (ez alatt inkább más etnikumú törzsek legyőzött és szétszóródott maradványait kellene érteni) bevezette és letelepítette az akkor szinte teljesen üres, lakatlan földrajzi térségbe, amely felett senki sem gyakorolt törzsszövetségi vagy királyi államhatalmat. Létrehozta a magyarok törzsszövetségét, és ezáltal lerakta a magyarokat megtartó geostratégia alapját.

Ez a geostratégia napjainkig ugyanaz, változatlan.

E geostratégia alapján Szent István meghatározta a geopolitika másik részét, a magyar állam külpolitikáját. Ez a magyar külpolitika sem az akkori nagyhatalmakkal, sem a szomszédos országokkal szemben:

- a) nem volt hódító,
- b) hanem megtartó, inkább védekező.

Szent István egyértelműen és vitathatatlanul az új magyar államot a nyugati kultúrkörhöz kapcsolta az európai államok közösségében. Azzal, hogy azokkal szemben, akik ezen a kultúrkörön kívül maradnak mind Európában, mind magyar földön, toleranciát kell tanúsítani, vallási-ideológiai megfontolásból nem lehetnek ellenük irányuló hódító tervek.

Szent István **sok mindenben** egy kis nép zseniális vezetője volt, amikor az új államára és „kifelé”: Európára – Nyugatra és Keletre – is ezek szerint a szempontok szerint tekintett.

Lehetséges, hogy a politikai és ideológiai semlegességi elv ügyét 1956-ig világosan csak Nagy Imre miniszterelnök mondta ki – de túl megkésett felismerés után. Szent Istvánnál viszont kezdettől fogva megvolt ez a meglátás, és politikai gyakor-

lattá változtatta – nem gyengeségből, ravasz számításból a jövőre vonatkozóan, hanem azért, mert:

- a) mentette a magyarságot,
- b) vallási-ideológiai kérdésekben nem érezte magát kompetensnek. Egyszerűen mondva olyan hívő keresztény volt, aki a keresztény hitet a megnyilvánuló különbségek ellenére egységesnek tekintette.

Szent István zseniális volt azért is, mert mindig reálpolitikus volt: ezeréves pogány és európai civilizációs hagyományokat, erőviszonyokat mérlegelt. Az ő választása közel volt, és biztos, a másik felkínált pedig már távoli és bizonytalan. Őt semmilyen más szándék vagy gyűlölet nem vezette. Csupán az ellen a barbárság ellen érezhetett elutasító érzést, amelyről tudván tudta, hogy veszélyes az államra annak megmaradása szempontjából. (Ezt üldözte is kérlelhetetlenül!)

Szent István késői „utódai” (különösen a XX. században) már nem így gondolkodtak. Magyarország külpolitikája volt „ilyen is, és olyan is” az évszázadok folyamán, s nem különbözött Európa többi állama „ilyen és olyan” külpolitikájától a középkorban és az újkorban.

Árpád fejedelem geostratégiája azonban sohasem változott. Mindig ugyanaz maradt. Pedig Árpád mindenütt csak azt nézte: hol nő magasabbra a fű. Amikor úgy találta, hogy a Kárpát-medencében jó a minősége, azt mondta, itt megállunk, és nem megyünk tovább.

Árpád fejedelem nem tudta, hogy a Kárpát-medencében futott és fut össze ma is a hazáját kereső és hódító nép útja.

Ha tudta volna...

VI. Magyarország külpolitikája a XX. században a nyugati barbárság oldalán (mindegy, hogy akarva vagy akaratlanul) Magyarországot, az államot és nemzetet belesodorta a keleti barbárság elleni óriási hadjáratba 1941–1945 között. Teljesen mindegy, hogy önként vállalta ezt a hadjáratot, vagy belekényszerítették. A következményei katasztrofálisak voltak.

A nyugati barbárság és a keleti barbárság is a XIX. századi Nyugat kapitalizmusának a terméke volt.

Geopolitikai szempontból egészébe véve (geostratégiai és külpolitikai szempontból is) ez végzetes esemény volt (és hatása még ma is az) a magyar nemzet szempontjából.

Ha ez nem történt volna meg, ma nem lenne olyan sok bizonytalansági tényező a magyar nemzet jövőjében.

Amikor a FIDESZ–KDNP-szövetség külpolitikája a magyar nemzet határok nélküli egyesítésén dolgozik, az említett történelmi tévedés és kényszer következményeivel találja magát szemben.

A Nyugat ismét a politikai agresszivitását és katonai hódító barbárságát akarja rákényszeríteni Magyarországra – ravaszkodó és aljas szándékkal (arra számít, hogy a magyar nemzettudatban még él a megalázkodás lélekta- na, és továbbra is jelen van a téves lépések logikája). Ez a törekvés még a politikában is túlontúl aljas ahhoz, hogy ne látszana a felszín alatti romlottság. (Ezt a Magyarországot és magyar nemzettudatot már nem lehet tovább darabolni!)

Ez a Nyugatról jövő barbárság Magyarországot katonai gyakorlóterepé, gyepűvé, ütközőzónává, tamponzónává, senki földjévé akarja változtatni „az esetleg mégis megmértető háborúban” a Kelettel szemben. Magyarországtól ismét engedelmességet követelnek. Ez olyan követelés, amelyet ha teljesít az ország, hadszíntérre is válhat.

Hadszíntérre lenni most, amikor ismét a nyugati barbárság fenyegetőzik a Kelettel szemben, amely őszintén kulturáltabb, „európaibb” szeretne lenni, és kínálja a saját kultúráját – öngyilkosság, a nemzet önpusztítása lenne.

Eszembe jutnak Liszt Ferencnek az útjai Oroszországba. Segítette az oroszokat, és az orosz klasszikus zenét közkinccsé tette.

Eszembe jut Zichy Mihály, aki segítette az oroszokat, és közkinccsé tette az orosz realista festészetet. Eszembe jut a magyar könnyűzene imádata orosz földön.

Az az Európa nagyon rossz, amely Oroszországot nem fogadja el, mert el fog erőtlenedni minden tekintetben más civilizációkkal és kultúrákkal szemben.

Csupán rajtunk, európaiakon múlik, hogy hol lesz az óceán partján. Ha nem mi, más nagyhatalom fogja megragadni az alkalmat, de nem lesz benne köszönet.

Mi, magyarok ismét nagyot tévednénk, s nem tudnánk befejezni a határokon átívelő nemzetegyesítés gyakorlatát, ha egy téves elkötelezettség rabjává válnánk. Ma rabjává és mindörökre áldozatává.

Zrínyi Miklós